

Gdy chodzi o deklarowane pochodzenie z Dubaju, skarżący twierdzi, że instytucje naruszyły prawo dokonując błędnej analizy pochodzenia jako że Komisja zdaniem skarżącego oparła się na kryterium zmiany pozycji taryfowej rozpatrywanego produktu podczas gdy w jego opinii istotnymi kryteriami są:

- i. ostatnia istotna obróbka lub przetworzenie;
- ii. przetworzenie musi być ekonomicznie uzasadnione;
- iii. przetworzenie musi zostać dokonane w przedsiębiorstwie przystosowanym do tego celu;
- iv. przetworzenie musi powodować wytworzenie nowego produktu lub stanowić istotny etap wytwarzania.

Ponadto, można było zastosować sankcje mniej dolegliwe niż wycofanie zobowiązania cenowego, takie jak pobranie cła antidumpingowego przez organy celne państwa członkowskiego lub wymóg wstrzymania wywozu z Dubaju lin produkowanych ze skrętki pochodzenia indyjskiego.

Skarżący podnosi zatem naruszenie prawa materialnego, brak uzasadnienia, nadużycie władzy i naruszenie zasady proporcjonalności.

-
- (¹) Decyzja Komisji 1999/572/WE z dnia 13 sierpnia 1999 r. przyjmująca zobowiązania zaproponowane w związku z postępowaniem antidumpingowym dotyczącym przywozu stalowych lin i drutu pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Węgier, Indii, Republiki Korei, Meksyku, Polski, Południowej Afryki i Ukrainy (Dz.U. 1999 L 217, str. 63)
- (²) Decyzja Komisji z dnia 22 grudnia 2005 r. zmieniająca decyzję 1999/572/WE przyjmującą zobowiązania złożone w związku z postępowaniem antidumpingowym dotyczącym przywozu lin i kabli z drutu stalowego, pochodzących między innymi z Indii (2006/38/WE) (Dz.U. 2006 L 22, str. 54)
- (³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 121/2006 z dnia 23 stycznia 2006 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1858/2005 nakładające ostateczne cło antidumpingowe na przywóz stalowych lin i kabli, pochodzących między innymi z Indii (Dz.U. 2006 L 22, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2006 r. — British Nuclear Group Sellafield przeciwko Komisji

(Sprawa T-121/06)

(2006/C 154/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: British Nuclear Group Sellafield Limited (Sellafield, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: J. Percival, A. Renshaw, J. Isted i G. Bushell, solicitors oraz R. Plender, barrister)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności środków, o których mowa w art. 2, 3 i 4 zaskarżonej decyzji;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania;
- zarządzenie wszelkich innych środków, które Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty

Skarżąca zaskarża decyzję Komisji z dnia 15 lutego 2006 r. w sprawie procedury w trybie art. 83 traktatu Euratom (BNG Sellafield Limited). Zaskarżoną decyzją Komisja wydała ostrzeżenie na podstawie art. 83 ust. 1 lit. a) EWEA. Komisja zarzuca, że skarżąca naruszyła określone przepisy traktatu Euratom i rozporządzenia 302/2005 (¹), dotyczące ciężących na niej szczególnych obowiązków sprawozdawczych oraz przepisów dotyczące dostępu do niektórych urzędzeń. W związku z tym Komisja zażądała, aby skarżąca podjęła określone działania w terminach przewidzianych w zaskarżonej decyzji.

Na uzasadnienie skargi skarżąca podnosi, po pierwsze, że Komisji nie przysługują kompetencje do wydania zaskarżonej decyzji i do zastosowania środków nałożonych na skarżącą. Według skarżącej Komisja nie ma prawnych kompetencji do zastosowania nałożonych środków, obejmujących działania związane z zasadami zapewniania jakości oraz standardami ewidencji i kontroli materiałów jądrowych, które wykraczają poza zakres obowiązujących przepisów dotyczących zabezpieczeń.

Skarżąca podnosi również, że pozwana naruszyła zasadę pomocniczości, gdyż nałożone środki wkraczają w kompetencje właściwych władz krajowych.

Według skarżącej, zaskarżona decyzja jest ponadto uzasadniona, w całości lub w części, kwestiami bezpieczeństwa, a nie kwestiami dotyczącymi zabezpieczeń, a zatem art. 83 EWEA nie może stanowić właściwej podstawy prawnej do jej wydania.

Po drugie skarżąca podnosi, że Komisja dopuściła się naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, nieprzeprowadzając pełnego i prawidłowego postępowania na gruncie art. 83 EWEA. Skarżąca twierdzi, że Komisja nie powiadomiła jej o swoich zastrzeżeniach, nie umożliwiła jej przedstawienia własnego stanowiska oraz naruszyła jej prawo do obrony.

Po trzecie, skarżąca stwierdza, że Komisja, dokonując ustalenia, iż skarżąca nie wykonała ciężących na niej obowiązków dotyczących zabezpieczeń, naruszyła traktat Euratom i prawne zasady związane z jego stosowaniem, dopuszczając się oczywiście błędów w ocenie i naruszając zasadę pewności prawa.

Po czwarte, skarżąca powołuje się na naruszenie zasady proporcjonalności i ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Na koniec skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła przysługujące jej prawo do obrony i prawo do przedstawienia swego stanowiska, uchylając ciężącemu na niej obowiązki powiadomienia skarżącej o istocie środków nałożonych tytułem sankcji w odpowiednim czasie, by umożliwić skarżącej ustosunkowanie się do nich przed wydaniem zaskarżonej decyzji.

(¹) Rozporządzenie Komisji (Euratom) nr 302/2005 z dnia 8 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zabezpieczeń przyjętych przez Euratom (Dz.U. L 54, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2006 r. — Helikon Media przeciwko Komisji

(Sprawa T-122/06)

(2006/C 154/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Helkon Media AG (Monachium, Niemcy) [Przedstawiciel: U. Karpenstein, Rechtsanwalt]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- nakazanie Komisji Europejskiej zapłaty na rzecz HELIKON MEDIA AG w likwidacji kwoty w wysokości 120 000 EUR,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Helikon Media AG w likwidacji, reprezentowana przez zarządcę sądowego, podnosi względem Komisji Europejskiej roszczenie o zapłatę z tytułu umowy dotyczącej wsparcia przy realizacji filmu, powołując się na podstawie art. 238 WE na zawartą w załączniku do tej umowy klauzuli arbitrażowej.

Zdaniem skarżącej roszczenie o zapłatę nie zostało wyłączone przez podnoszone przez Komisję potrącenie. Swoją skargę uzasadnia ona tym, że potrącenia dokonano bez podstawy prawnej. Ponadto skarżąca podnosi, że zgodnie z prawem niemieckim dokonanie potrącenia po otwarciu postępowania upadłościowego jest niedopuszczalne. Wreszcie utrzymuje ona, że nie zostały spełnione uznane warunki dla dokonania potrącenia.

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2006 r. — Kapman przeciwko OHIM (przedstawienie niebieskiego ostrza piły tarczowej)

(Sprawa T-127/06)

(2006/C 154/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Kapman A.B. (Sandviken, Szwecja) [Przedstawiciel: adwokat R. Almaraz Palmero]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 10 lutego 2006 r. w sprawie R 303/2004-2,
- nakazanie OHIM zwrotu uiszczonych przez skarżącą opłat za wniesienie odwołania,
- obciążenie OHIM kosztami postępowania, włączając w to koszty poniesione przez skarżącą w związku z postępowaniem przed Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy przedstawiający niebieskie ostrze piły tarczowej dla towarów z klasy 8 [ostrza (do narzędzi sterowanych ręcznie)] — zgłoszenie nr 2 532 497

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ między innymi kombinacja kształtu i koloru wywiera nadzwyczajne wrażenie wizualne na właściwym kręgu odbiorców, który stanowią osoby zawodowo trudniące się wykonywaniem prac manualnych, a nie przeciętni konsumenci.